

Column

NICO DIJKSHOORN

Son of the Dark

Een nieuwe manier van converseren wordt als een inktvlek door Nederland verspreid

Gisteren lag ik in bed en whatsapppte mijn zoon. Zo begonnen columns van Simon Carmiggelt nooit. Enfin, om een andere bekende columnist te citeren, dat ging zo een beetje heen en weer over karper vissen en dat ik die beesten, als ze in de armen hangen van een trotse man, altijd zo intens zielig vind kijken. Het wordt nooit echt één beeld, maar het lijkt alsof de karper, met zijn lijdzame, verdrietige smoelwerk er later in is gemonteerd. Verder hadden we het over de spijkerbroek van mijn zoon. Die mag je niet wassen, op straffe van luidruchtige verstoting uit de Club Der Modernen.

'Vroeger wasten ze hun broek ook niet', appte hij mij. 'Vroeger gooiden ze je in een kuil en strooiden ze daarna ongebluste kalk over je heen', antwoordde ik. Maar nu komt het. Ik zei dat ik ging slapen en toen appte mijn zoon de volgende tekst: 'Oké, father, who's reading the mind of ancient wonders.'

Ik begreep meteen de lol. Ik schreef terug: 'Son, may you touch the burning hand of Crygill.' Zo ging dat nog een half uur door. Ik hoorde bij elke tekst een dik Schots accent. Ik was, samen met mijn zoon ('He, my son, who spits in the face of Lancrot') aflevering 7, seizoen 6 voor *Game of Thrones* aan het schrijven.

En dat, lezer, is zwaar verslavend. Ik kan niet meer anders. Vanochtend vroeg Tanja mij of ik veel moest schrijven vandaag en ik antwoordde haar: 'Sister, my loved one and the seventh daughter of Roc A Mi-hur, where is the coffee met een koekje erbij?' En dat ging maar door. Ik schreef zojuist een column voor een Belgische krant, stopte even en zei tegen Tanja, die in de kamer een boek zat te lezen: 'The wind is changing. There's a sound travelling from the north, sister. It will bring terror and blood.'

Zonder op te kijken vroeg Tanja aan mij of ik last had van de tocht.

Nu ben ik van plan om deze nieuwe manier van converseren als een inktvlek door Nederland te verspreiden. Zoals u dat van mij gewend bent, begin ik bij mijn slager. Ik heb enkele zinnen voorbereid en ik twijfel nog een beetje. Als ik vanmiddag vier tartaartjes heb besteld en hij mij vraagt of ik anders nog iets nodig heb, dan kan ik kiezen uit de volgende zinnen: 'Butcherboy, you bastard son of Malkalor, born under the sound of crying wolves, een ons achterham graag', of de iets krachtigere zin 'You ask me if I will eat the flesh of my own family, son of slager van der Zon?'

Ik hoop dat het een populair tijdverdrijf wordt en u kunt mij daar bij helpen. Ik heb enkele zinnen voor u geschreven en die kunt u naar believen gebruiken als u zich vanmiddag onder de mensen begeeft. Leer ze uit het hoofd en zeg ze, terwijl u de persoon waarvoor ze zijn bedoeld dwingend aankijkt, zo krachtig en duidelijk mogelijk. Ik zet de locatie erbij. Daar komen ze.

In het zwembad: 'Burn this place and let the smoke be a warning for the lost souls of Gripfork.'

In de dierentuin: 'Little sticktail, you creature, grown up in the depth of Stormwinter, eat and fuck my friend and cry, cry for the daughters of Dawland.' Succes!

• VERVOLG VAN PAG V5

van de bestuursleden van de fanfare Voor Eer en Deugd, een jonge trompettiste, vertelt dat ze voor het eerst sinds jaren weer nieuwe jeugd in opleiding hebben, negen kinderen zelfs. 'Gewoon door naar schoolklassen te gaan, kinderen instrumenten uit laten proberen en ze te enthousiasmeren. We zijn blij als er van die groep uiteindelijk twee of drie kinderen in het grote orkest belanden.'

Want blaasmuziek is niet het makkelijkste om een kind aan te leren. Ik weet zelf hoe het is. Eerst een jaar theorieles, voordat ik überhaupt een instrument zag. Daarna prutste ik wat aan - mijn armen waren aanvankelijk zelfs te kort voor de schuiftrombone - en voordat ik in het grote orkest zat en een mooie toon kon blazen, was ik weer een paar jaar aan individuele les verder. Je moet het echt willen.

Daarom proberen verenigingen hun opleidingen laagdrempelig te maken. 'Bij de fanfare', vertelt de jonge trompettiste, 'laten we de kinderen daarom niet alleen meer individueel oefenen, maar ook in groepsverband, zodat ze elkaar motiveren.'

Ondertussen begint de zon al flink te schijnen in West-Brabant. In de verte is het café waar de leden gaan ontbijten al te zien. Maar dan klinkt het fluitje. Het is tijd voor een nieuwe mars. Een voorbijganger op tourfiets ziet het gevolg langskomen en stopt. Hij trekt zijn mobiele telefoon, begint te filmen en lacht.

Dat de fanfare voor sommige mensen een wandelend anachronisme is, lijkt de leden niets te kunnen schelen. Ook ik trek me er niets van aan. Maar waarom doe je het, zal de argeloze toeschouwer misschien denken. Waarom in een uniform op straat, waarom drie, vier jaar zwoegen voordat je eindelijk dat instrument meester bent?

Welnu: de liefde voor de blaasmuziek. Allereerst er de liefde voor het instrument: het is een verlengstuk van het lichaam, waarmee je menselijke emoties vertaalt naar muziek. En hoe langer je speelt, hoe beter je wordt, hoe bevredigender het is.

Maar de aantrekkingskracht van het orkest schuilt vooral in het samenspel. Vergelijk het met een piano. Bij een orkest is elke muzikant één van de pianotoetsen, ze zijn onderdeel van het geheel. Het samen een prestatie leveren en dát gevoel delen, maakt het speciaal.

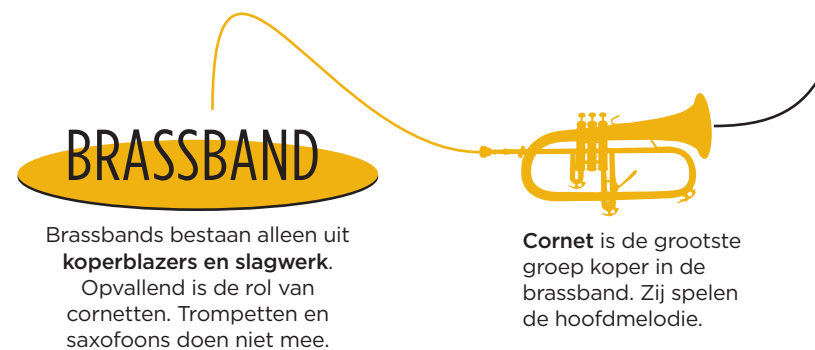
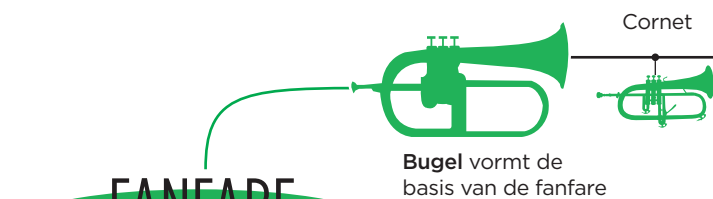
En daarbij, als jij verbondenheid kunt creëren door het volkslied te spelen op Koningsdag, een kind gelukkig laat zijn met Sinterklaas of tijdens het dauwtrappen een voorbijganger laat lachen, als jij iemand geborgenheid kunt geven door muziek te maken, dan is dat toch fantastisch?

Vraag het een willekeurig persoon in een blaasorkest en zij zullen allen zeggen dat het spelen op straat in uniform slechts een fractie is van wat ze doen. Sommige orkesten hebben de uniformen zelfs afgeschaft, lopen niet eens meer op straat. De meeste verenigen doen daarbij allang aan *Night of the proms*-concerten, optredens met bekende artiesten, samenwerkingen met theaters en musicals, en ga zo maar door.

Zo ook de fanfare. Een van de bestuursleden vertelt dat ze een 'totaalervaring' willen meegeven aan hun toeschouwers. 'Vorig jaar hielden we

HaFaBra

Onder de term blaasorkesten vallen in Nederland over het algemeen drie orkestvormen: harmonieën, fanfares en brassbands - vaak aangeduid als HaFaBra. De **brassband** bestaat enkel uit slagwerk en koperblazers: cornet-

in ons gebouw een concert met Frans thema. We speelden niet alleen chansons, maar lieten ook beelden uit Frankrijk zien op een groot scherm. De zaal was versierd, obers met alpinopetten schonken wijn.'

Alle geïnterviewden denken dat in de toekomst bloeiende regionale verenigingen en orkesten op projectbasis zullen opkomen. Orkesten met goede, gemotiveerde muzikanten, die voor een bepaalde tijd aan een project werken. Zij gaan muziek op maat maken en zullen naast de tradi-

tionele verenigingen bestaan. De wisselwerking tussen die twee zal de blaasmuziek in Nederland gaan dragen.

Na ruim drie uur wandelen en muziek maken komen we aan bij het eindcafé. De fanfare brengt nog een serenade, het lijflied van de vereniging, waarbij de leden zelfs zingen. Na de laatste strofe van het lied - 'Dit zal nooit verdwijnen, Voor Eer en Deugd!' - leggen de leden hun instrumenten weg. De geur van gebakken eieren en vers brood voert ze naar binnen.

Na het ontbijt tik ik de voorzitter op zijn schouder. Hij draait zich om, zet zijn bierglas weg. Het is nog niet voorbij, maar ik moet gaan. Hij snapt het: studie, werk, vrienden - allemaal weg van het dorp. Het is jammer, maar aan alles komt een eind.

Ik schroef de trombone uit elkaar. Het mondstuk, de schuif, de beker: een voor een gaan ze terug in de koffer. Ik staar voor mij uit. Een fruitmachine knippert, achter mij wordt alvast de volgende ronde getapt. Glazen rinkelen, mensen lachen.

Voor de allerlaatste keer gaat de koffer dicht.

Weer een lid minder.

Een jonge trompettiste vertelt dat ze voor het eerst sinds jaren weer nieuwe jeugd in opleiding hebben